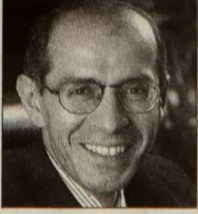

Londra'nın hayatı, hayatın Londra'sı

HASAN BÜLENT
KAHRAMAN

Birakin şimdi gidemediğim sergileri, filmleri, konserleri de siz, bu defa üç günlüğüne geldiğim

Londra'da yakama yapışan ve her eski büyük emperyal imparatorluk başkenti olmuş şehirde dolaşırken benden cevap isteyen o uslanmaz soruya bir cevap düşünün: Neden, Doğu'da olsun, Batı'da olsun bütün bu şehirler kimin ihtiyaç duyacağı bilinmez onca garip konuda böyle bir çeşitliliğe sahiptir de koskoca cihan imparatorluğu Devleti Âli Osmani'nin başkenti İstanbul böyle çorak ve yoksuldur. Demek istediğim şu: Biz 'milli' içkimiz rakıyı sadece Tekel 'mamulâtı' olarak tek tip bir nesne olarak tüketirken mesela hiç de milli içkileri olmayan bunca şeyi niye bu adamlar bunca bolluk ve çeşitlilik içinde bulunduruyorlar? Bu tabii, ne bileyim, çay için de, tropikal bitkiler için de, ayakkabı veya iç çamaşırı için de böyle. Ama, artık eskisi kadar çok ve yaygın olmayan 'hüsar'lık için malzeme satan dükkânlar da Londra'da sayısı tutulmayacak kadar çok. Veya tütüncüler... Yemek içmek dersiniz, bu gece Nijerya lokantasına gitmek de, Sibiry mutfağını tatmak da, Endonezya yemeklerinin tadına bakmak da aynı derecede mümkün. Hayatın tek yüzü yok; o zaman cinselliği de, en 'normal'inden en sapkınına kadar istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz, mekânlar emrinize amadedir.

Bunu açıklayacak şey zenginlik midir, yoksa bütün o emperyalist geleneklerine rağmen bu ülkelerin farklı kültür birikimlerine duyduğu saygı mıdır, her ne kadar o yola baş koymuş Sade gibi kişileri zindanlarda çürütmüşlerse de, insan tabiatının gerçek yüzünü öğrenmelerine olanak veren 'libertine' geleneğini iyi bellemeleri midir?

★★★

Londra'nın yirmi beş yıl öncesiyle bugün karşılaştırılacak gibi değil. O zaman sokaklara atılmış sandalyeler, bulvar kahveleri, İtalyan lokantaları yoktu; hiç değilse bu kadar değildi. Şimdi yeryüzünün yeme içme, tasarım, neredeyse 'çağdaşlık' merkezlerinden birisi. Bu önemli bir şey. Çünkü, çağdaşlık, bir yerden sonra modern olana bile karşıydı; hiç değilse onun ötesine geçme çabasıydı. Yani önce geleneksel olan yıkılmak istendi, sonra onu deviren modern eskidi. Fakat bu, kentin, Londra denince çoğu insanın aklına gelen şeyleri yitirmesi anlamına gelmedi. Zamanı beraber geçirdiğim, daha doğrusu bana zaman kazandıran Nihal'in 'güncel' olana tutkusu da, 'sakin güç' Mehmet'in daha serinkanlı arayışları bu kentin sokaklarında yan yana yankılanabiliyor ve iki ses birbirini boğmuyordu.

★★★

Kim bilir ilk açıldığı zaman bugün klasiğin efsane isimleri arasında sayılan oteller nasıldı? Mutlaka debdebe ve ihtişam içindeydi. Bugün de yeni oteller açılıyor. Bunlar birer 'olay' haline geliyor. Tasarımları, dayandıkları kavramlar, işletme anlayışları bir zihniyeti yansıtıyor. Fakat benim dikkatimi çeken bir şey var. Bu oteller gitgide insanların hayatlarını yanlarında taşımasının, hiç değilse birkaç saat arayla evde ne yaparlarsa aynını otel odasında da yapabilmesinin yolunu arıyor. Herhalde Ritz ya da Savoy odalarında asla pikap ya da teyp bulundurmadı; ama bugünün 'butik' ve 'hip' otellerinde, onların o minimal, 'cool' odalarında DVD'ler, CD çalarlar, internet bağlantıları var.

O zaman gene bir soru geliyor akla: Sokak ve hayat bu kadar zenginken bütün bu çağdaş oyuncaklar hayatı daraltmak için midir zenginleştirmek için mi?

★★★

İpucu: Bu soruyu yanıtlayabilmek için önce hayatın zenginliğini öğrenmek gerek. Onun yoluysa, her ne kadar bar kepenkleri saat 11'de yüzünüze indirilecekse de, bir-iki günü Londra'da geçirmektir. İkincisi, hayatın ne olduğunu anlamak gerekir. Bir de şu soruyu düşünün: Eğer bir otelde akvaryum yok, duvarda akvaryum filmi varsa, 'gerçek' hayat hangisidir, nerededir?

O yanıt da Londra'da...